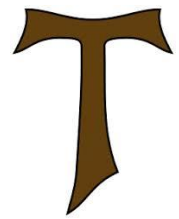

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

any 17 15 de setembre de 2013 n 161

ofscat.wordpress.com

ofspompeia@hotmail.es

Local d'acollida - Tel 932 174 108

Las tres branques franciscanes vam compartir la Festa de Santa Clara al Monestir de Pedralbes

Montserrat Linares i Carles Fontanals

Comentari a l'Admonició 11: **"Que ningú s'alteri pel pecat d'altri"**

La Maria Lluïsa Riera va morir el passat 13 de setembre de 2013.

L'equip redactor se sent incapaç de preparar una nota necrològica amb ànima. Preferim que sigui ella qui ens digui alguna cosa a través d'un escrit dels seus. Considerem el que es presenta es força representatiu de la seva manera de pensar.

A un terciari franciscà, que intenta renunciar a si mateix perquè reconeix que és un pou de vanitat, a poc a poc farà el possible perquè en totes les situacions brolli la caritat. Així, li serà relativament fàcil, tot i reconeixent la importància del pecat, estimar el pecador.

Menysprear el pecat sí, però mai al pecador, perquè si ho féssim llavors sí que cometriem un pecat greu.

El pecador, més que cap altre, té necessitat del nostre suport perquè amb delicadesa i respecte intentem apropar-lo a Déu, de qui se sent allunyat, amb tota la foscor que això comporta.

Irritar-se, jutjar-lo i, no cal dir, atrevir-se a condemnar-lo, és situar-nos per sobre d'ell, perquè senzillament ens creiem millors: repetim el tarannà dels fariseus que tant disgustava al Senyor.

Ara, més que mai, atesa la gran pèrdua de valors que estem patint, ens calen persones assossegades per l'oració per intentar ajudar els desorientats. Com? Comprendent les seves dificultats de caràcter, de poca formació, de situacions vitals complicades i, per què no? Per mals exemples rebuts dels que ens creiem bons.

I sinó ens en sortim no ens irriem, ni creiem que hem perdut el temps. Preguem per ells, convençuts de que el temps de Déu, no coincideix amb el nostre.

Siguem conscients que potser nosaltres hem rebut una bona formació i som més culpables que ells.

Només la humilitat, que ens costa tant, ens pot obrir els ulls per veure les situacions sota aquest prisma. Aleshores no parlarem mai com a mestres; al contrari, ens aproparem al pecador amb un extraordinari respecte i amb un fervent desig de que compregui que el Senyor: NO JUTJA, NO CRITICA, NOMÉS ESTIMA.

Aquest escrit el va presentar la Maria Lluïsa Riera a l'Assemblea de la Fraternitat de Pompeia de 21 de novembre de 2010.

Evocació i actualitat del Pare Evangelista de Montagut

Va ser consiliari de la nostra fraternitat en uns temps difícils. Imperava el franquisme. Durant alguns anys, encara havia hagut de predicar en castellà. Va deixar una empremta profunda en moltes generacions de terciaris; perquè fou un mestre. Era professor de moral i coneixia el Dret; però posava la moral al servei de la mística. El senyal que deixava en tothom era un senyal espiritual.

Els terciaris d'aquella època recordem els seus gestos, que tenien un gran poder d'evocació. Podem recordar la delicadesa amb què obria el copó abans d'iniciar la seva homilia, que ell, sempre que podia, feia abans de la Comunió de la Missa; o el gest, nerviós però contingut, de les seves mans ossoses, amb què assenyalava la presència real del Crist en l'Eucaristia com a final d'aquelles homilies.

El mateix sentit d'evocació hi havia quan parlava dels apòstols o de Sant Francesc. Semblava que els hagués conegut personalment. En certa ocasió, algú li va demanar com era que Sant Francesc no hagués estat ordenat sacerdot ni deia la Missa. I ell li va contestar, ràpid: "Ai, pobret! Si l'Hòstia, només de tocar-la, li hauria caigut de les mans!".

No va deixar una obra escrita sistemàtica; per bé que hi són els seus articles, vius, a l'"Apostolado Franciscano", a "Catalunya Franciscana" o al butlletí del Terç Orde de Pompeia dels anys cinquanta. Molts havíem recollit sermons seus, perquè eren tan clars que era possible recordar-los.

Avui, en les actuals circumstàncies dramàtiques i injustes, volem evocar unes paraules seves que són d'una gran duresa i que constitueixen una acusació flagrant contra els responsables de la crisi que vivim. Deia: "Els béns espirituals i els materials són patrimoni de tothom. Però així com els béns espirituals ja es cuida l'Esperit Sant que siguin repartits per igual, en una harmonia, no passa així amb els materials. Són molts els que són posseïts per algú: i encara que jurídicament es pugui justificar aquesta possessió, aquests béns no han perdut la seva primitiva finalitat de ser per a tothom. Per això, qui en té i en nega al germà, és reu d'un crim de sang". No es pot ser més clar.

Jordi Cots

No matem el germà amb la llengua

Homilia del papa Francesc a la Casa de Santa Marta.

2 de setembre de 2013.

(de Catalunya Religió .cat)

La trobada de Jesús amb els habitants de Nazaret ha estat el punt de partida de l'homilia del papa Francesc en la primera missa a la Casa de Santa Marta després de la pausa estival.

Els natzarens admiren Jesús -ha observat el papa-, però n'esperen alguna cosa espectacular: "volien un miracle, volien l'espectacle" per poder creure en Ell. Per això, Jesús diu que no tenen fe, i ells s'enfaden tant que l'empenyen fins dalt la muntanya per matar-lo.

"Fixeu-vos com va canviar la cosa: van començar tan bé, amb admiració, i acaben amb gairebé amb un crim. Per la gelosia, per l'enveja, per totes aquestes coses... I això no és una cosa que va passar fa dos mil anys. Això passa cada dia en el nostre cor, en les nostres comunitats. Quan en una comunitat es diu: 'Ah, que maco aquest que ha arribat!'. Se'n parla bé el primer dia, el segon no tant, i el tercer es comença a xafardejar i acaben traient-li la pell".

"Els qui en una comunitat parlen malament dels germans, volen matar. L'apòstol Joan, a la Primera Carta, capítol 3, versicle 15, ens diu això: 'El qui odia el seu germà en el cor és un assassí'. Ens hem acostumat a la xerrameca, a les xafardaries. Però quants cops les nostres comunitats, fins i tot la nostra família, són un infern per la criminalitat de matar el germà o la germana amb la llengua!"

"Una comunitat, una família, es destrueix amb aquesta enveja que sembla el diable en el cor i fa que un parli malament de l'altre, i així es destrueixi".

"Aquests dies estem parlant molt de la pau", veiem les víctimes de les armes, però hem de pensar també en les nostres armes quotidianes: "la llengua, la xerrameca, les xafarderies". En canvi, tota comunitat -ha afirmat el papa- ha de viure amb el Senyor, i ser "com el Cel".

"Perquè hi hagi pau en una comunitat, en una família, en un país, al món, cal que comencem així: hem d'estar amb el Senyor. I on hi ha el Senyor, no hi ha enveja, no hi ha criminalitat, no hi ha odi, no hi ha gelosia. Hi ha germanor. Demanem això al Senyor: que no matem mai el germà amb la nostra llengua, i que estiguem amb el Senyor com tots nosaltres ho estarem quan siguem al Cel. Que així sigui".

Traducció: Marta Nin

Record per a la Viky de Badalona

Estimats germans:

Aquestes paraules brollen del cor; la nostra germana Victòria, o la Viky, ens va deixar.

La germana Viky **va professar a l'Orde el 17 de maig de 2009, era una dona amant de la seva família que es desfeia pels germans necessitats: cada setmana repartia el menjar de caritat a la Parròquia de Nostra Senyora de Lourdes i s'oferia, a més, per a realitzar qual-sevol servei.**

A la Fraternitat no faltava mai a cap reunió, assemblea o trobada. **Li agradava fer el romiatge anual a Montserrat, i el mes d'octubre passat va assistir a Vic a l'acte celebrat a l'Ermida de Sant Francesc s'hi moria.**

Era una dona alegre que gaudia de les seves afeccions: **cantava en una coral, seguia el "seu" Barça, col·leccionava xapes de cava i li agradava sortir al camp d'excursió. Es mostrava molt confortada a les assemblees del terç orde, escoltava amb atenció el frare assistent i els germans. I cal admirar-la perquè mai, mai, es queixava de res.**

Jo la vaig visitar un dimarts al matí, vam xerrar una estona i em va agrair la visita. El dia següent ens va deixar.

Tots els germans de la Fraternitat et trobarem a faltar, Viky.

Maribel Suara

Educació i elegància

Jo no em considero una persona "pessetera", els temes econòmics són els que més em costen i els que gestiono pitjor: em sento més útil tractant temes relatius amb les persones. Però molts problemes entre persones són relatius als diners.

Penso que l'educació i l'elegància són unes qualitats molt importants per aconseguir que les relacions humanes siguin fluides. I com a qualitats que són, treballant-les es poden adquirir. És problema d'adonar-se'n i insistir.

Encara que moltes vegades tractar l'altre amb educació suposa un esforç, representa el grau de respecte que oferim als demés i el que ens tenim per nosaltres mateixos. No oferir aquest esforç, o deixar-lo d'ofrenar sigui per cansament, o pel que sigui, posa a les persones en situacions equívocues que s'acostumen a resoldre amb exabruptes que desplauen tant als uns com als altres.

I són les situacions més forçades aquelles en les que més interès **s'hi de posar per resoldre**-les amb educació i elegància. I per ambdues bandes.

Els temes de diners són sempre susceptibles de comportar conflictes i mals entesos. Cal molta cura per tractar temes econòmics. La gent acostuma a posar-se en guàrdia quan li parlen de diners: qui en demana sempre pensa que en demana poc i el demanat sempre pensa que a on va a parar.

Cal educació en demanar i elegància en respondre, i donar. **Són dos controls emocionals que s'han de gestionar intel·ligentment.**

Més o menys, tots tenim clar que tot costa diners. Fer qualsevol activitat té una repercussió econòmica. Poc o molt, avaluable o no, conscientment o inconscient, però hi ha una despesa, i un o altre l'abona. **No es pot oblidar: educació i elegància.**

Qualsevol de les activitats que realitzem, també a l'OFS, des de l'assistència a missa fins a les trobades de formació o a les assemblees, ja siguin organitzades per les fraternitats o per la provincials o pels frares, costen diners. I que dir d'una conferència amb un ponent de nom... Els locals costen un lloguer, s'han de netejar, cal reposar els consumibles exhaurits, hi ha despeses d'aigua, llum, calefacció, etc, etc. S'ofereixen fotocòpies, begudes, ... I no és xavalla.

La discreció de passar la bossa en una trobada no és l'excusa per poder-hi dipositar monedes grogues i vermelles, ans al contrari. **Passar la bossa no és qüestió d'almoina, és col·laboració amb les despeses de l'organització, i s'han de compartir les despeses.**

Tothom té un coneixement del valor de les coses. Siguem intel·ligents i actuem amb educació i elegància.

Fa falta.

Carles Fontanals

Agenda

Dissabte 21 de setembre, a les 19 h. Missa per la Maria Lluïsa Riera al Monestir de Pedralbes

Divendres 4 d'octubre, Sant Francesc d'Assís, a les 19 h. Missa Solemne al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona

Dilluns 14 d'octubre, a les 20. Missa per la Maria Lluïsa Riera al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona.

Diumenge 20 d'octubre, tercer diumenge de mes.

Dimecres 23 d'octubre, a les 20. Missa per la Maria Lluïsa Riera al Convent de Sarrià, Cardenal Vives i Tutó, 2 - 16, Barcelona

Divendres 25 d'octubre, a les 20 h. Pregària de Taizé a la Cripta de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona

Dissabte 26 d'octubre. Trobada de Formació OFS: "Actitud del franciscà seglar davant la crisi".

Diumenge 27 d'octubre, quart diumenge de mes.

Dissabte 23 de novembre, Trobada de Formació OFS: "L'experiència del Cedre a l'àmbit penitenciari".

Divendres 20 nit, 21 i 22 de desembre Recés de Nadal a les clarrisses de Vilobí.

Dissabte, 11 de gener: Trobada fraterna a Pompeia - Barcelona (tema a determinar)

Dissabte 22 de febrer, Trobada de Formació OFS: "Cristians actius: de l'evangeli a la vida i de la vida a l'evangeli".

Dissabte 22 de març, Trobada de Formació OFS: "Ramon Llull, místic i terciari franciscà".

Abril (data a determinar): recés de quaresma (entre dues i quatre hores).

Tercer diumenge de maig, Assemblea General.

Tercer Diumenge de Juny, Romiatge a Montserrat.

Cal dir que com la trobada de gener es fa a Pompeia, estaria bé que el recés de Quaresma es fes en el convent d'alguna de les altres branques. En Fra Joaquim Recasens, framenor, considera que ells ho tenen malament. Podrien fer-ho els conventuals?

Per altra banda, es demana a les fraternitats, especialment a les de fora de Barcelona, que proposin una de les dates d'octubre, novembre, febrer i març per celebrar la trobada al seu local.

Bé, aquesta proposta serà presentada al consell de tardor. Fins llavors estem oberts a qualsevol suggeriment, que segur millorarà la idea inicial.

Dades subministrades per les fraternitats i per Enric Emo, ofs